

Igehirdetés Kálmánházán és Manda bokorban
Szentháromság ünnepe utáni 20. vasárnap, 2019. nov. 3.

Az üdvösség mindennapi jelenléte

Lekció: Máté ev. 22,1-14

Alapige: Filippi levél 2,12b-13: „... félelemmel és rettegéssel
**munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja
bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének
megfelelően.**

Énekek: 281,1-5. 439,1-4. 277,1-6.

Keresztyén Gyülekezet, Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Ha most mindenkinek kiosztanék egy papírlapot és megkérném a Testvéreket, hogy írják rá, mi az életcéljuk és az arra irányuló tevékenységük, vajon mit írnának rá. Lehet, hogy zavarba jönnének, mert ezt így nem mondták ki eddig, nem fogalmazták meg soha. Lehet, hogy, mint keresztyén embereknek, ilyen fogalmak jutnának eszükbe, mint istenszeretet, emberszeretet, hit, közösség, család, másokon való segítség. Ezek valóban a keresztyén emberek életéhez szorosan hozzátartozó dolgok, de vajon van-e mindnyájunk számára egyformán érvényes, Istentől adott életcél? Olyan, amely rövid, kézzel fogható, amelyet biztonsággal magunkénak vallhatunk és egy életen át követhetünk?

Ezt azért kérdezem, mert úgy látom, hogy alapigénkben Pál apostol ilyen életcélzt fogalmaz meg. Természetesen a Biblia másutt is Istentől kapott rendeltetésünkről, életünk céljáról szól, de ebben a másfél versben ez olyan rövid, kézzelfogható formában jelenik meg, hogy alkalmas életcélunk meghatározására. Az apostol felszólítása

ez, amellyel a gyülekezethez fordul: „munkáljátok üdvösségeteket!” Ez lehetne tehát a keresztyén emberek életcélja. Ez a felszólítás rövid ugyan, jól megjegyezhető, de magyarázatra szorul. Ehhez a felszólításhoz és az apostol hozzáfűzött szavaihoz igyekezem a részemről lehetséges magyarázatot megadni.

Először is az üdvösség fogalmát kell tisztázni. A szó ismert a számunkra és ezen az eljövendő, örök életet értjük. Valóban az, de az az üdvösség végeredménye, a kezdete másutt van. Az üdvösség akkor kezdődik, amikor az ember Istennel közösségre jut. Az üdvösség Istennel való közösség, hozzá való tartozás, vele való együttélés.

Ez Isten ajándéka, amellyel már a keresztségünkben megajándékozott. Elhangzott felettünk: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy.” (Ézs 43,1b) Az Istennel való közösség tehát úgy jön létre, hogy a Mennyei Atya gyermekévé fogad. A tőle elidegenedett, engedetlen, a gonosz hatása alá került gyermekét magához öleli, és új életet nyit meg előtte. A keresztségben Isten eljegyzett minket a vele való örök közösségre. Elindított az üdvösség útján.

Ezt az Atyával való közösséget Jézus Krisztus által nyerhettük el, aki halálával és feltámadásával megváltott minket a bűntől, a haláltól, a gonosz hatalmából és kiengesztelt Istennel. Ezért az Atya Jézus által fogad minket gyermekeivé, Jézusba betakarva vagyunk az Atya tiszta, igaz, szent gyermekei, az üdvösség részesei. Ezt a változást és új állapotot a Biblia sok szemléletes képpel írja le. Például: „Nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.” (Ef 2,19)

Az üdvösség ilyen ajándékát nekünk fel kell és fel lehet ismernünk. Ez történhet évekkel a gyermekkereszttség után, vagy közvetlenül a felnőtt kereszttség előtt. A hitben történő, hálás felismerés, hogy Isten üdvösségben részesített minket, alapja az üdvösség munkálásának. Erre épít az apostol, amikor arra szólít fel, hogy „munkáljátok üdvösségeteket!”

Ezek után nézzük meg, hogy mit jelent az „üdvösség munkálása”! Az világos, hogy nem az üdvösség megszerzéséről, megszolgálásáról van szó. Azt Jézus szerezte meg számunkra, ahhoz mi egy szikrát sem tehetünk hozzá. Viszont *a kapott üdvösség életünkben való érvényesítése* a mi dolgunk és Istentől rendelt feladatunk. Az apostol felszólítását ezért úgy értem, hogy mi, a gyülekezet tagjai munkálkodjunk azon, hogy az elnyert üdvösség váljék életünkben érvényesülő valósággá, hordozó erővé, örömforrássá. Más szóval, az üdvösség egyre inkább határozza meg gondolatainkat, érzéseinket és cselekedeteinket.

Az Istennel való közösséget Jézus Krisztus által nyertük el és általa bontakoztathatjuk ki életünkben. Az üdvösség említett munkálása tehát *a Jézus Krisztussal való kapcsolat megújult átélése és erősítése által történhet*. Három lépésben.

Az első kapcsolat az, ahogy hallottuk, hogy Jézusba vagyunk betakarva, benne élünk. Ő a mi igazságunk, új életünk. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtség az” – olvassuk a korinthusiakhoz írt levélben (2Kor 5,17). Ez az üdvösség. Ennek a munkálása abból áll, hogy a Krisztusban való elrejtettségünket az ige, az úrvacsora, az imádság és a testvéri közösség által egyre inkább átéljük. A Krisztusba vetett *hit* ilyen erősödése által lesz az üdvösség egyre valóságosabb a számunkra.

A Krisztussal való másik kapcsolat az, hogy Krisztus mibennünk él. Ő maga mondta tanítványainak: „Maradjatok énbennem és én tibennetek.” (Ján 15,3) Erre utal az apostol, amikor inti a gyülekezetet: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt” (Fil 2,5). Jézus Krisztus indulata a végtelen szeretet volt. Az üdvösség munkálása, az, hogy Jézus Krisztusnak helyet készítsünk az életünkben, hogy szeretete általunk terjedjen, hasson. Minél jobban érvényesül általunk a bennünk lakó Krisztus *szeretete*, annál valószínűsőbbá válik az üdvösség magunk és mások számára.

Végül a Krisztussal való harmadik kapcsolatunk a jövőre vonatkozik, a *reménység* tárgya. Várjuk, hogy vele, akihez hitünk és életünk kötődik, látható, közvetlen kapcsolatba kerüljünk. Erre is ígéretünk van: „... eljövök és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Ján 14,3) Ez az ígéret az üdvösség beteljesedésére vonatkozik. Ennek a reménységnek az ébrentartása teszi az üdvösséget számunkra a nehéz időkben is az öröm forrásává.

Most nézzük meg, hogy mivel egészíti ki az apostol az üdvösség munkálására szóló intését!

A felszólítást két erőteljes szóval teszi nyomatékosná: „Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.” Meglepő ez a szigorú hang. Miért van erre szükség? – kérdezzük. A válasz egyszerű: Mert nagy a tét. Nagyon nagy az ajándék és el lehet veszíteni. Az üdvösség ajándéka ugyan ingyen van, de el kell fogadni, élni kell vele. Különböztetnünk kell, mint az oltár előtt felolvasott jézusi példázatban az első meghívottak, vagy lebecsüljük, mint az ünnepi ruha nélkül érkezett vendég. Mindkét magatartás elutasító és magát kizáró. Ezért az erőteljes hangnem: Vigyázzatok, el ne utasítsátok az

üdvösség ajándékát! A félelem és rettegés olyan, mint az a féltő gond, koncentráció, amellyel egy égő gyertyát viszünk viharos szélben. Jaj, csak el ne aludjon!

Sose vegyük könnyelműen az üdvösségre szóló hívást! Ne tartsuk olcsónak az üdvösség ajándékát! Ne mulasszuk el Istennel való közösségünket örömmel átélni!

Pál apostol második kiegészítése az előző szigorúságával ellentétben nagyon biztató. Az üdvösség gondosan féltő munkálásában mennyei Atyánk nem hagy magunkra. „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést” – hallottuk az alapigében.

Különös ez a kettősség. Egyfelől felszólítás az üdvösség munkálására, másfelől kijelentés arról, hogy erre Isten készítet minket. Melyiket vegyük komolyan? Egyszerre mind a kettőt! Isten bennünk végzett munkája a mi szándékunkkal és cselekedeteinkkel titokzatos módon összefonódik. Amikor mi az üdvösség munkálásában gondolatban és cselekedetben lépéseket teszünk, akkor Isten az, aki ébreszti akaratusat, mozgatja törekvésünket és hozzásegít a véghezvitelhez. Ez Isten titokzatos együttműködése a mi üdvösséget munkáló szándékunkkal.

Erre a kettősségre utalva mondják azt, hogy a mennyország kapujára kívülről az van felírva: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan!” Belépve, ha visszanézünk, ezt a feliratot látjuk: „Isten hozott!” Ez pontosan megfelel annak, hogy „munkáljátok üdvösségeteket!” és „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést.”

Istennek ezt a titokzatos munkáját legtöbbször visszatekintve vesszük észre, amikor ezt kérdezzük: Honnan volt ez az öröm, bizonyosság,

hála a szívemben? Hogyan tudtam ilyen szeretettel fordulni valakihez? A válasz: Az Isten Lelkének titokzatos munkája által.

Milyen csodálatos életcél az, amelynek megvalósításában a hatalmas Isten együtt munkálkodik velünk!

Végül az apostol harmadik kiegészítése ez: „az ő tetszésének megfelelően”. Ez arra utal, hogy a mi üdvösségünk munkálása Isten bennünk való munkájával együtt nem a mi egyéni ügyünk, hanem Isten akaratának megvalósulása, tervének teljesülése. Üdvösséget szerző, újjáteremtő munkáját el akarja végezni a mi életünkben és rajtunk keresztül a világban. Ezért tartja szükségesnek és lehetségesnek, hogy „feddhetetlenek és romlatlanok legyünk és ragyogjunk, mint a csillagok a világban” (Fil 2,15).

Így a mi elnyert üdvösségünk és annak munkálása egyben Isten világgraszoló tervének a része. Ez az alapja az apostol bizakodásának: „Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6)

Milyen csodálatos életcél az, amelyik egybeesik a hatalmas Isten céljával! Ez a mi elnyert üdvösségünk, annak munkálása és teljességre jutása.

Ámen.